

Nedostižno

Krećem se poput obezglavljene slobode. Misliti, hteti, moći, morati... misliti. Vrtoglavost. Ne vidim se u bespuću ništavila koje kruži iznad moje glave. Vidim nevidljivo i čujem nečujno.

Pad je bio strmoglav. Kao da dno ne postoji. Izgorele slike vraćaju se u komadima i gomilaju novu stvarnost. Ispred mene polja puna crvenih makova. Daleko, u zenici svoga oka, nazirem trošno stablo. Raskošnost i bogatstvo granatih ruku njišu se na vetru. Tužno diše stari bor. Bremenito vreme odavno je otkucalo poslednji sekund. Ljudi su ga umorili.

Zenica se pomera na ženu kraj stabla. Njeno jecanje vetar nosi daleko, dalje od mene. Vetar je odneo i mene koji gleda zenicom oka iz polja maka. Vreme briše sve. Sova je proletela iznad žene koja je osećala veliku bol. Jecaj joj je cepao grudi.

Golub je sleteo na moje rame. Bilo je vreme. Sva telesnost se u svojoj težini razlila u polje crvenih makova.

Golub je jako zamahao krilima.

Otvoram oči. Mojim stomakom nije se širio miris tek pečenog testa. Goli prsti dodirivali su mi kožu.

Osetio sam sopstveno razlivanje. Žena je klečala pored mene sa istim onim suzama. Krv se rastakala po podu.

Osetio sam gnjecavo toplo crvenilo pod svojim stopalima.

Žilet je stajao na iskrzanom žutom stolu. Bol u rukama.

Vreme je da se sva telesnost konačno razlije u crvenilo polja maka gde ću se zauvek stopiti sa nedostižnom nevidljivom belinom.

Priprema

Mučna teskoba. Stešnjenost između zidova. Olovni vazduh pritiska grudi već pohranjene manjkom kiseonika. Čekanje. Večno čekanje neizvesnog trenutka. Misli teško sklapaju rečenicu.. Sve je isprekidano u jaucima i kricima. Škripanje starog ormara podseća čoveka na neko davno izgubljeno vreme, vreme zadojeno trudničkim dahom, kada je živeti značilo disati, kretati živeti, a misliti postojati. Ruke u molitvenom stavu odavale su stav čoveka koji ne vidi izlaz ni na jednoj strani. Put koji je nekada imao stazu više se nije raspoznavao. Odavno je već bio zatrpan gomilom stopala ljudi koja tuda nikada nisu prošli. Krovinjara stotinama kilometara dalje od najbližeg sela krila je očajanje i samoću. Nije se živelo već životarilo, mišljenje je postalo sećanje, a kretanje klečanje. Starčeve misli klizile su nesigurno po naslagama bivšeg sećanja.

Teški uzdasi su se prelamali sa starčevih suvih usana gledajući oko sebe. Pustinja ga je grlila svom svojom nutrinom. Samoća i strah, ne od samoće, već od neočekivanog, poput onih malih pustinjaka koji znaju kuda idu i šta im je cilj, ali ne i šta ih čeka. Čekanje konačnog trenutka počelo je pre dvadeset godina. Dve decenije su ništa. Jedan mali vremenski prelaz pokazuju čoveku put napred, promene koje nastaju u sistemu, ali ne i za starca. Samoća je izlaz, mislio je on. Čekanje znači strpljivost. Treba biti spreman. Po njegovim matematičkim proračunima, prosečan životni vek treba da traje šest decenija, manje-više, sve preko toga jeste mučenje i ismejavanje čoveka. Ha, ako je Bog hteo dobro da se nasmeje čoveku, uspelo mu je, jer sve preko tih šest decenija jeste smeh, ali ne čoveku, već svima oko njega. Da bi čovek bio spreman, imao potrebno znanje i veštinu za prihvatanje konačnosti, jer (ipak hvala Bogu) besmrtnost ne postoji, moraju se proučiti svi spisi i shvatiti šta jedno biće čeka tamo iza. Smrt je čudna stvar. Posve

iznenadna, kao i sve u životu (kao ono kada se najmanje nadaš). Da. Starac je strpljivo čekao smrt od svoje šesdesete godine. Pokazalo se da su matematički proračuni važili samo za njegovu suprugu kojoj ni imena ne može da se seti. Od trenutka njene smrti, čovek, a sada starac, čekao je svoj čas da ode u večnost. Posle dve decenije shvatio je da je Bog baš rešio da se samo sa njim našali. Nije mogao da učini ništa osim da čeka. Samoubistvo mu ne bi pomoglo i od toga je odmah odustao, jer je znao da će ga ona čijeg imena sada ne može ni da se seti, čekati na određenom mestu u određeno vreme. VREME... Odvratna kategorija koja je neumitna. Nikada nije razumeo ljude koji govore da vreme radi za nas... Naprotiv, govorio je čovek, ono radi protiv nas, uvek i samo protiv nas. Jedino čemu ono služi jeste orijentacija, preračunavanje... određuje kada i koliko, ali ništa više.

Čeka već više od dve decenije (možda i duže jer više ne može da se seti), njegove ruke ne znaju za drugi stav osim ovog... Ne zna šta više čeka, niti koga. Ne zna... Čovek je znao samo da će u tom stavu ostati sve dok veliko slovo S ne dođe po njega, dok ga ne povede kroz tamne puteve noći. Niko ne zna za njega, nikome ne nedostaje, i oni koji su znali zaboravili su. Ostaje samo verovanje da će jednoga dana dočekati milost Svevišnjeg.